

Verwaltungsgericht Sigmaringen žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

- 1) Mají se články 1 až 12 nařízení Komise (ES) č. 1019/2002⁽¹⁾ ze dne 13. 6. 2002 o obchodních normách pro olivový olej, ve znění opravy ze dne 18. 1. 2003 (Úř. věst. L 013, s. 39) a ve znění změny provedené nařízením Komise (ES) č. 1176/2003 ze dne 1. 7. 2003 (Úř. věst. L 164, s. 12) vykládat tak, že se tato ustanovení týkají také pravidel pro nabídku nebalených olivových olejů a olivových olejů z pokrutin?
- 2) Má se čl. 2 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 1019/2002 ze dne 13. 6. 2002 o obchodních normách pro olivový olej (Úř. věst. L 155, s. 27) ve znění opravy ze dne 18. 1. 2003 (Úř. věst. L 013, s. 39) a ve znění změny provedené nařízením Komise (ES) č. 1176/2003 ze dne 1. 7. 2003 (Úř. věst. L 164, s. 12) vykládat tak, že toto ustanovení obsahuje zákaz nabízet nebalené olivové oleje a olivové oleje z pokrutin konečnému spotřebiteli?
- 3) Má se čl. 2 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 1019/2002 ze dne 13. 6. 2002 o obchodních normách pro olivový olej (Úř. věst. L 155, s. 27) ve znění opravy ze dne 18. 1. 2003 (Úř. věst. L 013, s. 39) a ve znění změny provedené nařízením Komise (ES) č. 1176/2003 ze dne 1. 7. 2003 (Úř. věst. L 164, s. 12) případně vykládat restriktivně tak, že toto ustanovení sice obsahuje zákaz nabízet nebalené olivové oleje a olivové oleje z pokrutin konečnému spotřebiteli, že se však tento zákaz nevztahuje na prodej nebalených olivových olejů a olivových olejů z pokrutin způsobem „Bag in the Box“?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 155, s. 27.

Žaloba podaná dne 29. listopadu 2004 Komisí Evropských společenství proti Spolkové republice Německo

(Věc C-490/04)

(2005/C 45/26)

(Jednací jazyk: němčina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 29. listopadu 2004 žaloba směřující proti Spolkové republice

Německo podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou Enricem Traversou a Horstpeterem Kreppel, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Spolková republika Německo nesplnila své povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 49 ES tím, že
  - a) zahraniční podniky jsou povinny odvádět na jejich vyslané pracovníky příspěvky do německého fondu pro dovolené (Urlaubskasse) i tehdy, když podle právních předpisů státu usazení jejich zaměstnavatele jim přísluší v zásadě srovnatelná ochrana (§ 1 odst. 3 Arbeitsnennerechtsengesetz – zákon o vysílání pracovníků, dále jen „AEntG“);
  - b) zahraniční podniky jsou povinny nechat do němčiny přeložit pracovní smlouvu (nebo dokumenty vyžadované podle práva státu bydliště pracovníka v rámci směrnice 91/533/EHS), výplatní listiny, evidenci pracovní doby, doklady o provedených výplatách, stejně jako všechny ostatní dokumenty, které jsou vyžadovány německými orgány (§ 2 AEntG);
  - c) zahraniční podniky pro dočasnou práci jsou povinny provést ohlášení nejen před každým poskytnutím pracovníka zaměstnavateli, který využívá jeho služeb v Německu, ale rovněž před každým zaměstnáním na stavbě tímto zaměstnavatelem (§ 3 odst. 2 AEntG).

2. uložil Spolkové republice Německo náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Komise tvrdí, že jednotlivé předpisy AEntG, které provádí do vnitrostátního práva směrnici 96/71/ES o vysílání pracovníků, nejsou stále v souladu s jednotlivými ustanoveními této směrnice.

Předpisy týkající se povinnosti platit příspěvky do německého fondu pro dovolené zaměstnavatelem se sídlem na území jiného členského státu, než je Německo

Povinnost platit příspěvky do německého fondu pro dovolené představuje podle názoru Komise nepřipustné omezení volného pohybu služeb ve smyslu článku 49 ES tehdy, když je zaručeno, že vysílající zaměstnavatelé poskytují svým pracovníkům stejný počet dní placené dovolené, jaký je stanoven v německých ustanoveních kolektivních smluv a vyslaní pracovníci požívají ohledně úhrady dovolené na základě právního systému ve státě vyslání nebo srovnatelné ochrany, jaká je zajištěna v Německu.

Předpisy týkající se povinnosti překladu dokumentů zaměstnavatelem se sídlem na území jiného členského státu, než je Německo

Podle názoru Komise je požadavek překladu dokumentů sice vhodný k tomu, aby vyhověl potřebě kontroly ze strany Německa. Ale s ohledem na spolupráci v oblasti informací zavedenou článkem 4 směrnice o vysílání pracovníků přestala být povinnost překládat všechny dokumenty nezbytná, a zachází tedy příliš daleko.

Předpisy týkající se povinnosti podniků pro dočasnou práci se sídlem na území jiného členského státu, než je Německo, ohlásit příslušnému orgánu před každým přechodem vyslaného pracovníka z jedné stavby na druhou tuto změnu

I když byla povinnost informovat o změnách pro podniky pro dočasnou práci se sídlem mimo Německo nepodstatně změněna, stále existuje podle názoru Komise nerovné zacházení, když v případě podniků pro dočasnou práci se sídlem v Německu tato povinnost informovat o změně náleží zaměstnavateli, který využívá služeb, zatímco u podniků pro dočasnou práci se sídlem mimo Německo tato povinnost v zásadě spočívá na vysílajícím zaměstnavateli a může být přenesena na zaměstnavatele, který využívá služeb, jen na základě smluvní dohody. Toto nerovné zacházení představuje nepřipustné omezení volného pohybu služeb ve smyslu článku 49 ES.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná VAT and Duties Tribunals, Manchester Tribunal Centre, rozhodnutím tohoto soudu ze dne 24. listopadu ve věci Dollond a Aitchison Ltd proti Commissioners of Customs and Excise.

(Věc C-491/04)

(2005/C 45/27)

(Jednací jazyk: angličtina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla rozhodnutím VAT and Duties Tribunals, Manchester Tribunal Centre ze dne 24. listopadu 2004 ve věci Dollond a Aitchison Ltd a Commissioners of Customs and Excise, které došlo kanceláři

Soudního dvora dne 29. listopadu 2004, podána žádost o rozhodnutí o následujících předběžných otázkách:

1) Má být část platby zákazníka provedena ve prospěch D&A Lenses Direct Limited za poskytnutí specifikovaných služeb společností Dollond & Aitchison Ltd nebo jeho franchisovými příjemci zahrnutá do celkové platby za specifikované zboží tak, aby byla součástí ceny zaplacené nebo která má být zaplacená za specifikované zboží ve smyslu článku 29 nařízení Rady č. 92/2913 (1) za okolností, kdy je zákazník spotřebitelem a dovozcem, jehož jménem D&A Lenses Direct Ltd účtuje DPH při dovozu?

Specifikovaná zboží jsou:

- i) kontaktní čočky
- ii) čistící roztoky
- iii) pouzdra na kontaktní čočky

Specifikované služby jsou:

- iv) vyšetření v souvislosti s aplikací kontaktních čoček
- v) konzultace týkající se kontaktních čoček
- vi) jakákoliv následná péče požadovaná zákazníkem

2) Pokud je odpověď na otázku 1 výše záporná, lze přesto částku platby za specifikované zboží vypočítat podle článku 29 nebo je nutné provést tento výpočet podle článku 30 uvedeného nařízení?

3) S ohledem na skutečnost, že Channel Islands jsou součástí zákaznického území Společenství, ale nejsou součástí území DPH pro účely šesté směrnice 77/388/EHS (2), použije se některé z doporučení uvedených ve věci C-349 Card Protection Plan Limited proti Commissioners of Customs and Excise k určení toho, která část nebo části transakce zahrnující poskytnutí specifikovaných služeb a specifikovaného zboží bude posouzena pro účely použití celního tarifu Evropských společenství?

(1) Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, Úř. věst. L 302, 19.10.1992, s. 1.

(2) Šestá směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obrátu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, Úř. věst. L 145, 13.06.1977, s. 1.